

Asako Yuzuki

TEREYAĞI

Çeviren

Zeynep Ebru Okyar

1

Kırık beyaza çalan ince uzun prefabrik konutlar, tatlı bir eğime sahip tepeler boyunca göz alabildiğince uzanıyordu.

Bu bakımlı şehir manzarasından hepsinin tek tip olduğu dışında bir izlenim edinmek mümkün değildi. Rika bir süredir sanki aynı yerde dönüp duruyormuş gibi hissetti. Sağ elinin buz kesmiş parmak uçlarındaki deriler soyulmuş ve iyice kalkmıştı.

Den-en-toşi tren hattında ilk defa bu istasyonda iniyordu. Çocuk yetiştirmede örnek bölge seçilmiş bu banliyö semti, arabası olan ailelere yönelik inşa edildiğinden midir nedir, yollar insanı afallatacak derecede genişti. Rika Maçıda, akşam yemeği için alışverişe çıkmış ev hanımlarının gelip geçtiği istasyon etrafında akıllı telefonunun ekranındaki haritaya güvenerek yürüyordu. Reiko'nun ömürlük yerleşmek üzere böyle bir semtte ev satın almış olmasını, hâlâ içine sindiremiyordu. Toplu perakendeciler, aile restoranları ve DVD kiralama zincirleri... Eskiden beri orada bulunan bir kitapçı olsun tek kişinin işlettiği küçük bir dükkân olsun gözüne çarpmıyordu. Deyim yerindeyse, kültür ve tarih kokusundan eser yoktu.

Rika, geçen hafta bir çocuk suçlu vakasındaki kurbanın geçmişini araştırmak üzere Kyuşu'da bir kasabaya günübirlik iş gezisine gitmişti. Ara sıra gözüne takılan, adını ilk defa duyduğu yerel süpermarketler ve dersane tabelalarının dışında şahsi evlerin art arda sıralandığı, hiçbir şey bulunmayan bir yerleşim alanıydı. Tokyo'da hiç görmediği boyda etek giymiş liseli kızların yanından geçmişti. Bu iş olmasa asla gitmeyeceği o kasabada tek başına yürürken gündelik hayatından uzaklaştığı, yaşantısının silinip gittiği hissine kapılmıştı. Gökyüzü

ruhsuz bir krem rengindeydi. Hani o renksiz rüyasının devamıymış gibi bir his canlanmıştı içinde.

Rika, en azından bu kasabada beklendiği bir yer var, diye düşünerek uzaklara dalıp giden zihnini topladı ve, “Burası son olacak,” diye karar verdiği dükkâna adımını attı. Süpermarketlere has, soğuk elma ve ıslak mukavvanın baskın olduğu koku hafiften onu sardı. Orta yaşlı bir kadın ufak bir elektrikli ızgarada et pişiriyor, eti ufacık parçalara bölerek tadını denemeleri için tiz bir sesle insanları davet ediyordu. Rika, paketlenmiş domuz etlerinden birini eline alıverdi. Böyle çiğ hâldeki yemek malzemelerini yakından en son ne zaman görmüştü acaba? Hoş bir pembe rengindeki etle beyaz beyaz parlayan yağ tabakası ön plana çıkmak için birbiriyle yarışır-casına katman katman olmuştu, soğuk ve ıslaktı.

Futako-tamagava İstasyonu’nu geçtikten sonra LINE’den yazışmışlardı. “Seni istasyondan alırım,” diyen Reiko’nun tek-lifini reddetmiş, “Onu boş ver de civardan ne alıp getireyim sana?” demişti.

Rika, o sabahın erken saatlerinde işten evine dönmüş, yata-ğa âdeta devrilmişti. Vakit öğleyi geçene kadar uyumuş, sonrasında da duş almış ve edindiği verileri bir taslakta toplamıştı. Ardından evden çıkmış, şimdilerde bir yazı dizisi üzerinde çalışan bir köşe yazarıyla Şibuya’da görüşmeye gitmiş, trenin zamanı yaklaşınca da toplantıyı kısa keserek istasyona koşturmuştu. Yani alışverişe ayıracak hiç vakti olmamıştı. Çok samimi bir arkadaşı olmasına rağmen yeni evli çiftin evini elinde bir hediye bile olmadan ziyarete gitmekten suçlu hissediyordu. LINE’daki sorusunun yanıtı, şirin bir tavşan çıkartmasıyla birlikte gelmişti hemen. Reiko, bu şapşal şirinlikler yapan hâline, geçen yıl işini bıraktığından beri yeniden dönmüştü.

“Peki madem, senin dediğin gibi olsun. Eğer bulabilirsen tereyağı alıp gel. Bu kış tereyağı kıtlığı var, bulunmuyor bir türlü. Ama bulamazsan da sorun değil. Ondan daha önemlisi çabucak gelmen.”

Süt ürünleri reyonu loş bir sarı ışıqla aydınlatılmıştı. Altta-ki ürün rafında beş sıra kadar bütünöyle boş bir kısım vardı ve şöyle bir duyuruyla önü kapatılmıştı:

“Ürün tedarik sıkıntısı nedeniyle tereyağı satışı kişi başına bir ürünle sınırlıdır.”

Dolaştığı üç süpermarkette de böyle bir tabloyla karşılaşmıştı. Artık yapacak bir şey olmadığını düşünen Rika, hemen yan taraftaki çeşitli margarinler arasından güçlü aroması vurgulandığından göreceli olarak tereyağına daha yakın görünen bir tanesini alıp hızla kasaya yöneldi.

Reiko’nun yeni evi, istasyondan beş dakikalık yürüme mesafesinde, hafif bir yokuşun kenarında bulunuyordu. Çevresindekilerden ayırt edilemeyen, yüz metrekaare bile olmayan arsayı tamamen kullanan üç katlı bir yapıydı. Binanın otoparkında âdeta onun ölçüsüne göre yapılmışçasına başa baş gelen bir Toyota araba duruyordu. Bahçe kapısından evin girişine uzanan kısa bayırda papatyadır, menekşedir, pek çok çeşit çiçeğin birlikte dikildiği saksılar sıralanmış, içerideki kapıya da bir çobanpüskülü çelengi asılmıştı. Gördükleriyle içi nihayet rahatlayan Rika interkom tuşuna bastı.

“Hoşgeldin! Ayy, Rika, ne çok oldu görüşmeyeli!”

Evin kapısı açılır açılmaz önlük takmış Reiko büyük bir coşkuyla atlayıp ona sarıldı. Rika da gayet doğal bir şekilde kolunu onun incecik bedenine dolayıverdi. Yüz altmış altı santim boyuyla kolları ve bacakları uzun olan Rika, çıtı pıtı Reiko’yu tek koluyla sarabiliyordu. Reiko’nun kendine özgü menekşemsi kokusu, saçlarından etrafa yayılıyordu. Rika’nın bir anda gözleri doldu. Belki de böylesine samimi bir sevgi gösterisine ve bir insanın sıcaklığına hasretti.

Bu karşılama, kesinlikle abartılı değildi. Üniversite yıllarında her günü birlikte geçirmelerine rağmen ikisi altı aydır ilk defa görüşüyordu. Reiko istifa ettikten sonra bile Rika’nın yoğunluğu yüzünden birlikte geçirecek zamanı denk getirmeleri zordu. Normalde haftada iki gün –salı ve çarşamba

günleri– izni vardı. Ancak bu haftalık iznini gerçekten hakkıyla kullanan tek kişi, kendisinden daha az kıdemli olan Kitamura’ydı. İşin aslı, bugün de çarşambaydı ve bir toplantısı vardı. Buradan sonra da ofise dönüp biraz araştırma yapmak niyetindeydi.

Evin içinden taze ahşap kokusuna karışan tatlımsı *daşi** ve kızarmış peynir kokuları geliyordu. Rika ayakkabılarını çıkarıp Reiko’nun verdiği, sıcak tutan malzemeden yapılmış terlikleri giydi, trençkotunu çıkarıp ona uzattı. Kaygan ve tek bir çizdiği bile bulunmayan parke zeminli koridordan geçip sıcak tonlardaki ışığın hâkim olduğu bir odaya girdiler. Açık mutfaklı bulunan salonun on hasır† civarı genişliğindeki oturma alanı gayet sıradan olsa da perdeler ve kanepenin Liberty‡ desenleri; antika görünümlü, hayli yıpranmış koyu kahverengi dolap ve kitaplık; duvara asılmış tanınmamış sanatçılara ait kolajlar sayesinde oda, Reiko’nun vaktiyle tek başına yaşadığı Oyamadaî’deki dairesine çok benziyor, âdeta o çatı katı dairenin insanın içini ısıtan havasını sürdürüyordu.

Menekşe kokusu gitgide güçleniyordu. Keyfi yerinde gibi görünmesine rağmen ortalıkta düğün ya da balayına ait tek bir fotoğraf bulunmaması da tam Reiko’luktu. Zaten o eskiden beri fotoğraflardan nefret ederdi. Rika banyoda ağzını çalkaladı, ellerini yıkadı ve tıpkı şık bir otelin lavabosundaki gibi sepet içine güzelce dizilmiş yumuşacık minik havlulardan biriyle kuruladı. Yumuşatıcının hoş bir kokusu vardı. Normalde böyle şeylere pek dikkat etmeyen biri olsa da markasının ne olduğunu sorası geldi.

“Kusura bakma ya. Hem geç kaldım hem de sadece bunu bulabildim.”

* Geleneksel Japon mutfakının temel unsurlarından olan ve çeşitli balık ve yosunların kaynatılmasıyla elde edilen bir tür et suyu. –*çn*

† Geleneksel Japon mimarisinde iç mekân genişlik ölçüsü olarak standart boyutu bulunan yer hasırı sayısı kullanılır. 1 tatami hasırı ≈ 1,6 metre-kare. –*çn*

‡ Ünlü İngiliz kumaş mağazası zinciri. –*çn*

“%50 Tereyağı İçerikli, Yoğun Kıvamlı Margarin” yazan ürünü market poşetinden mahcup bir şekilde çıkarıp gösterdiğinde Reiko, “Ayy, çok makbule geçti! Sağol!” diyerek buzdolabına koymaya gitti. İşin aslı, Rika tereyağı ve margarin arasındaki lezzet farkını pek de bilmezdi.

“Civardaki marketlerin hepsini dolaşıp durdum, ama margarin dışında bir şey yok...”

“Ya, kusura bakma! Demek döndün dolaştın ve tereyağı diye tutturdun ha? Tıpkı bir ‘Küçük Siyah Sambo’,” diyen Reiko kıkırdadı. Dans edercesine Rika’nın yanına doğru geldi ve aniden kitaplıktan kapağı kıpkırmızı bir kitabı çekip ona uzattı. Rika bu “Küçük Siyah Sambo” adlı resimli kitabı anaokulu sıralarında okumuştur herhalde. Konusunu sadece hayal meyal hatırlıyordu. Canlı renkleri ve net çizgileriye gayet tanıdıktı.

“Beğendiğim resimli kitap olursa doğacak çocuğum için alıp kenara koyuyorum. Günümüzde kitapların baskısı bir çırpıda tükeniyor. ‘Küçük Siyah Sambo’ da siyahilerden bahsettiği için bugünlerde piyasadan neredeyse silinmiş durumda. Hoş, bence içeriğinde en ufak ırkçılık bile yok ama...”

Konuşma tarzı sanki Reiko’nun çocuğu çoktan dünyaya gelmiş gibi bir his veriyordu. Âdeta hep beraber bu odada onun ortaya çıkmasını bekliyorlarmış gibi... Jinekologu, evlenmesinin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen gebe kalamamasının, son derece yoğun iş ortamından kaynaklanan stres sebebiyle olduğunu söylemişti. Reiko bunun üzerine kontrol için hastaneye gidecek zamanı bile bulamadığı işini geçen yaz bırakıvermişti.

Rika keyif içinde resimli kitabın sayfalarını çeviren can dostuna bir bakış attı.

Henüz hamilelik belirtileri göstermese de Reiko o annelik sükûnetine kavuşmuştu. Çalıştığı döneme nispetle saçları ve makyajsız cildinin daha parlak olduğu zaten kesindi de kah-

* Helen Bannerman tarafından yazılıp ilk olarak 1896’da yayımlanan *The Story of Little Black Sambo* adlı çocuk kitabına atıf yapıyor. –çn

verengi gözleri daha bir buğuluydu, dudakları tıpkı bir çiçek tomurcuğu gibi dolgundu ve rahat bir havası vardı. Minik çiçek desenli eteğinin altındaki incecik bacaklarında lacivert bir tayt vardı, üzerine de yün örgüsü tozluklar geçirmişti. Büyük bir film yapım şirketinin halkla ilişkiler uzmanı olduğu dönemdeki kusursuz şıklığıyla kıyaslanamayacak gündelik giysilerdi ama yine çok hoştu, âdeta bir Paris kokusu taşıyordu. Rika'nın, onun kendisi gibi otuz üç yaşında olduğuna inanmadığı derecede genç bir kız görüntüsüne sahipti. Çok başarılı olduğu işini bırakmaya karar verdiğinde Rika yazık olacağını düşünmüştü. Ayrıca kendini tek başına kalmış gibi hissetmiş, uykuları kaçmıştı. Hatta telefonda kaç kez tartışmışlardı bile.

Reiko'nun narin omzu üzerinden elindeki resimli kitaba bakarken üniversite döneminde amfide ders notlarıyla kitaplarını birbirlerine gösterdikleri günler gözünde canlandı. *“Küçük Siyah Sambo”* adlı zenci bir oğlan ormanda kaplanlarla karşılaşılıyor, giysileri ve eşyaları çalınıyor. Kaplanlar çaldıkları şeylerle hangisinin en üstün olduğu yarışına girip birbirlerinin kuyruğunu ısırp bir ağacın çevresinde art arda son sürat dönme-ye başlıyor ve sonunda sivilaşarak sarı tereyağına dönüşüyorlar. Sambo'nun babası tesadüfen bu yağı bulup eve getiriyor. Pankek yapılan kaplanlar da ailece Sambo'ların midesine gidiyor. Eğlenceli gibi görünse de içinde zalimlik barındıran bir masal.

“Sambo'nun ailesi az değil yani. Kaplanlara biraz içim acıdı açıkçası.”

“Sen neden bahsediyorsun? Kötü olan kaplanlar. Başta Sambo'yu yemeye çalışmadılar mı? Kibirlerine kapılıp birbirleriyle rekabete giren ve sonuçta kendilerini mahvedenlerin kötü olduğunu düşünmen gerekmiyor mu?”

İkisi böyle atışırken kapının açılma sesi geldi.

“A, Rika Hanım, gelmişsiniz. Çok oldu görüşmeyeli...”

Orta ölçekli bir şekerleme üreticisinin satış departmanında çalışan Ryosuke'nin işten eve dönüş saati, Rika'nın yaşantısı açısından bakınca inanılmaz derecede erkendi. Üniversite

döneminde Amerikan futbolu takımında oyun kurucu olan adam, Rika'nın başını kaldırıp bakacağı kadar iri yapıydı. Hiçbir kaygısı yokmuşçasına her zaman gülümseyen hafif çekik gözleri ve bir çocuğunkileri andıran parlak kırmızı yanakları vardı. İlk bakışta Reiko'yla konuşacak konuları olmazmış, ortak noktaları yokmuş gibi görünüyordu.

İkisi, bir filmin tanıtım kampanyasında tanışmıştı. Filmin gösterileceği salonlara özel olarak üzerinde filmin kadın kahramanının resmi bulunan tartlar satılmasına karar verilmiş ve iki şirket arasında pek çok toplantı yapılmıştı. Bir şeyler hissedilen, önce Reiko'ydu. "İşte bu adam!" diye ilk bakışta anlayıvermişti. Sadece uzaktan hayran olabileceği ve erişemeyeceğini düşündüğü Reiko'nun baskın yaklaşımı karşısında önceleri biraz şaşırان Ryosuke, onun içe kapanık ve saf yanına şahit oldukça gönlünü ona açmıştı anlaşılan. Saitama'da bir izakaya* işleten ve iyi geçinen anne babası tarafından üç kardeşiyle birlikte büyütölen Ryosuke, takındığı rahat ve içten tavırlarıyla Reiko'yu tamamen cezbetmişti. Rika'nın vaktiyle adama karşı hissettiğı kıskançlık da artık tümüyle yatışmıştı. Reiko'yu gelinliğiyle gördüğü o anda içinden bir parçanın kopup gittiğini hissetmişti, o ayrı.

Reiko'nun farklı sunum ve farklı pişirme tekniklerine sahip yemeklerin bulunduğı servis tabaklarını birbiri ardına masaya dizmesiyle akşam yemeğı başladı. Güçlü aromalı ançüez sosu ve buharda pişirilmiş bolca kış sebzesine sahip *bagana cäuda*, ince dilimlenmiş haşlama domuz eti tuzlaması, taze soğanlı soya sütü grateni, güveçte pişirilmiş ıstiridyeli pilav ve *miso*† çorbası. Hepsi de mevsimsel malzemelerin zenginliğini taşıyor, baharatları hafif olsa da derin bir lezzet hissediliyordu. Denizin kokusu ve soya sosunun aromasını taşıyan pilavı ağzına götürürken Rika, ıstiridye hamile kalmayı kolaylaştır-

* Japon tarzı meythane. -çn

† Geleneksel Japon mutfağının temel unsurlarından, fermente edilmiş bir tür hamur. Tarhana gibi düşünölebilir. -çn

miyor muydu, diye düşündü ve Reiko'ya bir göz attı. Rika'nın iştahının alışılmadık derecede açılmasında yemeklerin tadının güzel olması tabii ki vardı da Ryosuke'nin zevkle yemek yiyişine hayran kalışı da etkiliydi.

Adam gözlerini iyice kısacak şekilde kocaman gülümseyerek, "Biraz daha alabilir miyim? Bu domuz eti nasıl da yumuşak olmuş. Lokanta açsan yeridir!" diyerek boş tabağını karısına uzattı. Reiko yemeği servis ederken son derece gururlu görünüyordu.

Rika bu bölgeyi kültürden nasibini almamış bir kasaba, diye düşünerek kestirip atmış olmaktan dolayı çok utandı. Karı koca beraber ölçüp tartmış, hayatlarını Ryosuke'nin yıllık gelirine göre dikkatlice planlamış, emniyet ve yaşam kolaylığına öncelik vererek de burayı seçmişlerdi belli ki. Reiko, ailesiyle neredeyse hiç görüşmüyör gibiydi.

"Çok klişe bir söz olacak ama keşke benim de böyle bir karım olsa. Ryosuke Bey, çok şanslısınız."

Nezaketen söylenmiş bir söz değildi; yüzünde gamsızca bir tebessümle bakan karşısındaki Ryosuke'ye gerçekten de imreniyordu. Adamın tenindeki canlılığın, keyifli havasının ve etrafına yaydığı o rahatlığın sebebini şimdi anlıyor gibiydi.

İşyerinde de benden bir nesil önceki evli erkekler sanki daha bir kaygısız. İşleri son derece yoğun olan bu adamların eşleri çoğunlukla ev hanımı. Böyle bir yaşam tarzını ben hiç düşünmedim ama o kadınların ailelerine katkılarının ne kadar büyük olduğunu gayet iyi biliyorum. Eşlerinin üzerinde yavaş yavaş biriken günün getirdiği o tortuları her gece sıfırlıyor o kadınlar. Şayet o tortuları kendi hâline bıraksalar zamanla vücudu kemirmeye başlar. Geçen ay evinde aniden ölen, bekâr ve yalnız yaşayan kıdemli bir erkek meslektaşısı vardı. Aklına çoktandır hiç temizlik yapılmamış kendi donuk dairesi geldi. Herhalde o adamın evinden çok farklı değildi.

"Rika, bir dahaki sefere erkek arkadaşımı da getir. Makoto Bey'le bir tanışamadık."

Aa, sahi benim bir sevgilim vardı.

Rika'nın gülesi gelmişti. Kendisiyle aynı dönemde şirket giren ve Edebi Yayınlar Bölümü'nde görev yapan Makoto Fujimura'yla arkadaş olarak başlayan ilişkisinin atmosferi kesinlikle bu tür bir samimiyetten çok uzaktı. Hafta içinde şirkette gelip geçerken birbirlerini görüyorlardı. Ayda bir defa ikisinden birinin evinde sabahları ne âlâ. Gerçi Rika aralarındaki bu mesafeye de minnettardı.

“Rika, ne yiyip içiyorsun? Düzgün yaşıyor musun? Yine zayıflamış gibisin. Geçenlerde bir yerde Japon kadınlarının kalori alımının savaş sonrası döneme kıyasla bile daha düşük olduğunu okudum.”

“Bilmez miyim... Benim de ne kendime yemek pişirecek vaktim var ne de hâlim. *Pilav pişiricim** bile yok. Çoğu akşam dışarıda bürokratları ağırılıyorum ya da röportaj yapmakta olduğum birilerini yemeğe götürüyorum.”

“Bürokrat ağırlarken falan bizim hayal bile edemeyeceğimiz lezzetli şeyler yiyorsundur o zaman.”

Bu sözler Rika'ya Ginza'da geleneksel tarzdaki lüks bir restoranda geçirdiği birkaç saati hatırlattı. Ona âdeta bir konsomatrismiş gibi davranmışlardı. *Bürokratların çoğu işlerine geldi mi insanı hayrete düşürecek kadar yanlış fikirlere kapılıyor. Kadın bir gazetecinin haber yapmak istediği için ona yaklaşmasını, karşı cinsin kendisine hayranlık besleyerek yakınlaşmak istemesi olarak algılamakta üstlerine yok...* Gratenin içinde âdeta erimiş hâldeki taze soğanlar bir anda ağzına acı bir tat verdi. Konuyu değiştirdi.

“Ben pek lezzetten anlamıyorum. Damak tadım bir çocuğunki gibi. Marketten alınmış hazır yemekle ufak aile lokantalarından aldığım *köri*'ler† bana fazlasıyla yetiyor.”

* Japon evlerinin mutfağındaki en temel elektrikli aletlerden biri. Temel besin maddesi olan pirinci kaynatarak veya buharda pişirerek gündelik tüketilen yağsız pilav yapmakta kullanılır. –*cn*

† Dana, domuz ya da tavuk eti; patates, havuç gibi sebzeler ve köri baharatının hâkim olduğu bir meyaneyle yapılan popüler Japon yemeği. –*cn*

Rika'nın yemeğe ve moda ya eskiden beri ilgisi yoktu. Fakat boyu uzun olduğundan hantal görünmeye müsaitti, o yüzden elli kiloyu geçmemeye dikkat ederdi. Bunda güzelliğe pek meraklı annesinin etkisi vardı belki de. Geceleri yemek yememeye gayret ederdi. İş davetlerinde birilerini ağırlamak için dışarı çıktığında bile yemeğe sebze ve çorbayla başlamayı asla atlamazdı. Günde iki kez gittiği, şirketin yakınındaki marketten yoğurt, salata, şeffaf erişte gibi şeyler almaya çalışırdı. Spor salonuna gidecek vakti olmadığından mümkün olduğunca yürümeyi tercih ederdi. Öyle belirgin bir güzelliği olmasa bile ince uzun yapısı sayesinde iltifatlar alırdı. Gelişigüzel yaptığı hızlı moda seçimleriyle bile iyi kötü şık olmayı becerirdi. Belli bir düzeyde dış görünüşüne özen göstermenin hayli kazanç sağladığı bir sektördeydi. İnce yüzü, badem gözleri ve suratının erkeksi hatlarının da katkısıyla kız okulunda okuduğu sınıflarda sık sık alt sınıflardaki öğrencilerden hayran mektupları alırdı.

“Senin damak tadının kötü olduğunu hiç sanmıyorum ya neyse... Misaki Hanım yemek pişirmeye vakit bulamazmış, hep öyle söylüyor ama elinden gelenin en iyisini kızına verdiği belli. Yalnız bir kadın olarak tek başına kızını büyüttmüş, benim anne babamdan çok çok daha iyi bir şekilde hem de.”

Reiko, Rika'nın annesine genel kabul gören şekilde soyadıyla değil, samimiyetle ilk adını kullanarak “Misaki Hanım” derdi.

Ortaöğretim için kız okuluna daha yeni başlamıştı ki Rika'nın ebeveyni boşandı. Annesi de bu süreçte, bir arkadaşının açtığı butiği onunla ortaklaşa işletmeye başladı. Nafaka da yoktu babasının geçim masraflarını karşılamasını bekleyecek durumları da. Bu yüzden annesi dur durak bilmeksizin çalışıyordu. Kadın her ne kadar yemek pişirmekte pek iyi değilse de babasıyla birlikte yaşadıkları sırada masayı süslü yemeklerle donatmayı başarırdı. Annesi, “Senden bunu istediğim için üzgünüm, ama bundan sonra bana yardım edeceksin, değil mi

Rika'cığım?" diye ricada bulunduğunda Rika var gücüyle ona destek olmuştu. Annesi işten dönene kadar temizlik ve çamaşırı çabucak halleder, pilavı pişirir, çorba yapardı. Saat sekizi geçerken eve dönen annesinin Seijoishii veya Peacock'tan aldığı garnitür türü yiyecekler ana yemekleri olurdu ve geç vakitte akşam yemeğine oturdurlardı. Özenle hazırlanmış ev yemekleri yoktu artık, babası yanlarındayken olduğu gibi gergin bir atmosfer de. Annesiyle ucuz aile lokantalarında buluşup yemek yedikleri akşamlar da çok olurdu. Gittiği yaz kampını andıran o günler, sanki kamptaki eğlenceli zamanların bir uzantısı gibiydi. Annesinin ona ihtiyaç duyup ondan bir şey istemesi Rika'nın özgüvenini de artırıyordu.

Bu tempo, Rika yirmi iki yaşında evden ayrılana kadar sürdü. Butiğin işleri yolunda gittikçe annesinin mal almak için yurtdışına gidiş gelişlerinin de artmasıyla Rika'nın Okusava'da yaşayan anneannesi ve dedesiyle daha çok vakit geçirdiği aylar olurdu. Ama yine de anne-kızın arası hâlâ çok iyiydi. İsyankâr bir dönemi de olmamış, üniversite seçimi de iş hayatına girişi de hep kendi kararlarıyla olmuştu. Çalışkanlığından ödün vermeyen annesi, şimdi altmış yaşına gelmiş olmasına rağmen Jiyugaoka'daki ikinci butiğinde hâlâ aktif olarak çalışıyordu. Resmen dile getirmese de bir sevgilisi var gibiydi.

Üniversite yıllarında Reiko, Rika'nın annesiyle birlikte yaşadığı Hatanodai'deki dairelerine sık sık elinde yemek malzemeleri ve pişirmek için kullanacağı kap kacakla ziyarete gelirdi. Ana kız, onun mutfak becerilerine şaşırır ve hayran kalırdı. *Oçazuke** ve makarna gibi basit yemekler bile mesela *yuzu*† kabuğu ve limon turşusu katılarak zevk ve incelikle hazırlandığında tadını çıkararak ağır ağır yeme isteği uyandıran bir lezzete dönüşürdü. Kanazava'daki köklü bir otelin sahibinin tek kızı olarak dünyaya gelen Reiko, o yumuşak görü-

* Pilava yeşil çay dökerek aromalandırmaya dayanan, genelde artmış pilavı değerlendirmek için yapılan yemek. -çn

† Turunca benzeyen bir tür narenciye. Doğu Asya'ya has bir türdür. -çn

nüşünden asla tahmin edilemeyecek derecede katı bir estetik anlayışına ve asi bir ruha sahipti. Anlaşılan, küçüklüğünden itibaren anne babası aynı evde ayrı hayatlar sürdürüyormuş. Her ikisinin de herkesçe bilinen sevgilileri varmış, kızlarıyla neredeyse hiç ilgilenmezlermiş. Mutfak konusunda çok iddialı yardımcılarıyla bol vakit geçiren Reiko'ya göre, ev yemeği dendi mi güzelce dilimlenmiş terrinler, kusursuz bir şekilde kalorisi hesaplanmış ufak tabaklar masaya sıralanırdı. “Bir gün kızım ya da oğlum olunca onlar için ellerimle yaptığım tatlılar ve yemekler yesinler istiyorum. Çokça yiyebilecekleri, sağlığa faydalı lezzetleri şimdiden araştırıyorum,” sözü diline pelesenk olmuştu.

Yetiştikleri çevreler farklıysa da toplumun genelinde kabul gören aile yapısına dair bir tür gerilim hissettikleri çocukluk dönemleri ortaktı. Rika belki de bu yüzden üniversiteye giriş töreninde göz göze gelir gelmez onunla konuşmaya başladığını düşünürdü.

Şimdi Reiko'nun gözleri merakla parlıyordu.

“Ee, işinden bahsetsene... Hani şu Manako Kajii haberini yapmak için başvurmuştun, ne oldu o?”

Manako Kajii son birkaç yılda kamuoyunda yankı uyandıran Tokyo Metropol Bölgesi'nde gerçekleşen bir dizi şüpheli ölümün sanığıydı. İnternetteki bir evlendirme sitesi aracılığıyla tanıştığı erkeklerin parasını çalıp üç kişiyi öldürdüğü iddia ediliyordu. Tutuklanmasının hemen öncesine kadar yazmaya devam ettiği gurme yemekler ve lüks yaşamla ilgili blog'u gündeme oturmıştı. Hobileri restoran denemek ve siparişle yemek getirtmekti. Ayrıca aşcılığıyla da epey gurur duyduğu belliydi. Medya hâlâ bıkmıp usanmadan bu kadını gündemde tutuyordu. Kadın şu anda Tokyo Cezaevi'nde tutukluymuştu.

Bu, ta başından beri Rika'nın aklını kurcalayan bir davaydı. O dönemde farklı bir ekipte çalıştığından doğrudan dahil olamamıştı. İçinde o ukde hâlâ dururken Kajii'nin tutuklandığı sıradaki yaşına yaklaşmıştı bile. Seçim muhabirliği görevi

artık sonlandığına göre nihayet kendi takdirine göre hareket edebilecekti, yapacağı haberi dilediğince seçebilecekti.

Ryosuke, kadına medyada yakıştırılan ismiyle konuya girdi:

“*KajiMana**, çok fazla yemek yiyor olsa gerek. Şişko olması-na şaşmamalı. Öyle şişko birinin evlilik dolandırıcılığı yapması nasıl mümkün ki? Güzel yemekler yaptığından mı acaba?”

Reiko’nun kaşları bir anlığına belli belirsiz çatıldı, içi ürperdi. Eskiden beri kadın düşmanlığı konusunda Rika’dan daha hassastı. Aslında Ryosuke de öyle pek duyarsız olduğundan değil de... bu, muhtemelen dünyadaki erkeklerin genelinin ortalama tepkisiydi. Bu açıdan dava oldukça ilgi çekiyordu, çünkü pek çok erkeği parmağında oynatıp mahkeme salonunda bile bir kraliçe edasıyla davranan Kajii kesinlikle ne gençti ne de güzel. Fotoğraflarından görüldüğü üzere kilosuna belirgin şekilde yetmişin üzerindeydi.

“Mesele, Manako Kajii’nin yöntemlerinden ziyade o cina-yetleri doğuran toplumsal altyapı... Kurbanlar da KajiMana da olaya karışan erkekler de kadınlardan nefret ediyormuş gibi geliyor bana. Bizimki gibi haftalık bir erkek dergisinde bu nüansı doğru dürüst aktarabilir miyim bilmem ama... kadına defalarca mektup yazdıysam da cevap alamadım. Tokyo Cezaevi’ne bile iki kez görüşmeye gittim fakat belli ki benimle görüşmeye niyeti yok.”

“Ben hep yalnızdım. Yaşlı hâlimde bana baksın da isterse gudubet olsun.”

“Yeter ki bana yemek pişiren evcimen bir kadın olsun, nasıl biri olduğu umurumda olmaz.”

“Şişko olsa da o tam bir küçük hanımefendi. Yani saf ve toy.”

* Çeviride ad-soyadsırası kullanılmıştır. Öte yandan basının kadına tak-tığı lakapta (adının ve soyadının ilk iki hecesi) orijinal sıralama korun-muştur. —çn